

Stanislav Svachouček
Námluvy Pellotovy
(ikarie 1996/02)

"Tenhle se mi líbí," řekla Marta. Chytila se stolu a podívala se mi někam přes rameno. V duchu jsem poděkoval Bohu za cokoliv, čím na chvíli zastavil její útočný monolog. Zasněně se usmála, nejspíš na meteoroid, který se objevil za oknem. Zůstal jsem klidný. V tomto úseku dráhy jsme potkávali úlomky asteroidů dost často. Nebezpečí srážky naštěstí nehrozilo. Naše stanice měla poměrně dobrý výstražný systém. Staniční počítač se věnoval své práci ve dne v noci a jeho program vyhlížel nejen meteoroidy, ale především neohlášené kosmické lodi. Díky silnému gravitačnímu generátoru a malé hmotnosti našeho asteroidu jsme měli i určité možnosti manévrování. Ať už Marta viděla za oknem cokoliv, neznamenal to pro nás jistě žádnou vážnou hrozbu. Přesto jsem neodolal. Ohlédl jsem se také a srdce se mi na okamžik zastavilo.

Kus skály pomalu rotoval a leskl se v paprscích Slunce, jako by byl poset drahokamy. Nejspíš se odštípl z některého asteroidu. Na jeho povrchu zářily tisíce dýmantů. Nebyly to kameny, které by zaujaly klenotníka. Tak se blýskalo mnohem větší bohatství, než jakým by v Pásu byly brilianty.

Byl to čistý led! Ne obvyklá šedá kaše ze směsi vody a čpavku. Tenhle vypadal jinak. S troškou štěstí to mohl být led z pitné vody. V každém případě z vody, která by se dala snadno vyčistit. Kyslík nebo čistá voda, z níž se dal vyrobit, byl v Pásu mlčky uznávanou a ochotně směňovanou valutou. Obrovský kus ledu z čisté vody byl pro nás z Dálného mimozemí stejně fascinujícím pohledem jako hora z ryzího zlata pro Pizzarovy Španěly. Poklad, který mohl znamenat život pro mnoho lidí a pro pár z nich možná život v přepychu. V té chvíli mě vůbec nenapadlo, jak často pro takové bohatství teče krev. Tady v Pásu by bylo přesnější říct, jak často pro ně krev tuhne na kámen. Přestože jsem zvonivě zmrzlých mrtvol ve skafandrech roztržených "náhodou" nebo zcela primitivně rozpáraných plasmovým řezákem viděl už několik, před očima se mi vynořila vidina toho, co by se všechno dalo za takový kus vody získat. Položil jsem lžici na stůl a s očima přikovanými k nádheře za oknem, která oslňovala marnivými záblesky, jsem se začal zvedat.

"Teda fakt... to je kus!" vydechl jsem nábožně.

"Kam to zase zíráš?" houkla na mě sestra. Chytila mě za kombinézu a stáhla zpět na židli. Nevnímal jsem ji. Jistě, voda se dá téměř stoprocentně recyklovat. Na pití se jí nespotřebuje moc. Dá se z ní ovšem dělat kyslík a to je něco jiného. Velké planety a jejich měsíce mají na sobě spoustu vodíku, čpavku a podobných věcí, ale kyslík zůstává

pořád problémem. I v nejlepších stanicích se někam ztrácí. Recyklace chemickou cestou nebo přes vodní řasy je poměrně účinná, ale vzácný plyn nejspíš uniká drobnými netěsnostmi nebo v prostorech kosmických stanic probíhají nějaké tajemné chemické reakce. Zeptáte se možná, proč se podobně neztrácí třeba dusík? Nikdo to neví. Koumáci v bílých pláštích tvrdí, že ho pohlcují hnilobné bakterie v půdě skleníků. Ale stejné problémy mají i stanice, kde jsou rostliny pěstovány v živném roztoku. Teorie zkrátka nesouhlasí s praxí. Kyslík mizí skoro stejně rychle jako mnohem řidší hélium. Je to svým způsobem záhada.

Meteoroid se provokativně předváděl, ale já ucítil, že mnou Marta netrpělivě cloumá. "Tenhle, říkám," opakovala udýchaně a strkala mi do ruky fotografii. Vrazila přitom do stolu a plastický tácek s jídlem třepotavě poskočil.

"Počkej přece," bránil jsem se. "Venku letí obrovský kus ledu. To je šance, kterou nesmím propást".

"A co s ním chceš dělat?" načepýřila se Marta. "Klidně sed! Lovit skály máme přece přísně zakázáno. Mohla by se změnit naše dráha. Chceš přijít o práci? Co tě to raflo? Navíc čekáme návštěvu."

"Jak to?" zeptal jsem se přihloupě. "Nikoho nečekáme, o tom bych musel něco vědět."

"Čekáme, už sem letí," usmála se Marta. "Dostala jsem odpověď na inzerát. Podívej se přece!"

"Tak ukaž," povzdychl jsem si, násilím odtrhl pohled od okna a vzal od ní lesklý snímek. Byl ještě teplý z faxu. Oběd jsem odsunul stranou, opřel se lokty o stůl a zběžně si muže na fotografii prohlédl. Byl to štíhlý opálený mladík. Sportovec, ideál. Takový byl alespoň první dojem. Bližší pohled ukázal nejen začínající kouty posunující hranice myslitelského čela, ale i pár vrásek kolem očí. Oblékal se elegantně, na oslnivě bílé viskóзовé košili se mu kroutil ručně vyšíváný rudý drak. Křiklavě zelené sametové sako a kalhoty z hadí kůže by se hodily spíš pro mladšího. Co mu scházelo na mládí, nahradil efektním ohozem. Kovové eloxované boty jistě stály celé jmění.

"Frajer," neodpustil jsem si poznámku.

"Je hezký," oponovala Marta. Nahnula se přes stůl a pro jistotu ukázala, co mám obdivovat. "Podívej, jaké má krásné vlasy!"

"Ano," souhlasil jsem jedovatě, "vsadím se, že chodí denně na trvalou."

"Aspoň pořád nesmrdí potem a petrolejem jako ty!" vyjela na mě sestřička a nadechla se k dalšímu výpadu.

"Klid, klid," pokusil jsem se o smír. Chtěl jsem ji vrátit do reality. "Uvědom si, že ti táhne na třícítku. Takový mechanik zvyklý žít na asteroidu, to by bylo terno. Hodil by se k tobě. Naproti tomu ten frajer..."

"Thomas Pellot," přerušila mě sestra a odmlčela se, protože generátor gravitace jednou vynechal a oběma se nám zhoupl žaludek.

"Krásné jméno," přisvědčil jsem ochotně a instinktivně jsem se přidržel stolu. Fotografie mi vyletěla ruky, ale okamžitě jsem ji zase chytil. "Tak ten Pellot se sem nehodí. Zemáci nejsou zvyklí na podmínky v Pásu. Málokdo z nich dokáže tvrdě makat. Kdyby se měl starat sám o sebe, nepřežije ani pár dní. Podívej se na něj." Zamával jsem Martě fotografií před nosem. "Obléká se jako manekýn a dělá ze sebe mladíka. Nemá v hlavě nic než parádičky. Vypadá, že se nechává vydržovat od ženských." Zdvíženou dlaní jsem zarazil její protesty. "Na první pohled je to příživník. V nejlepším případě frajer zvyklý žít na vysoké noze, kterému došly prachy. Není to partner pro tebe."

"Co ty víš o tom, kdo je pro mě partner a kdo ne?" zaječela Marta a vytrhla mi snímek z ruky.

"To je otázka psychologie," řekl jsem vážně. "O tebe mu určitě nejde. V životě jsem už pár darebáků potkal. Poznám je na první pohled." Ohlédl jsem se na ledový zázrak převalující se za oknem a málem jsem se rozbřečel. Nesmíme lovit skály, to je fakt. Bezmocně jsem zaťal pěsti. Snad bych se alespoň mohl podívat z velínu dalekohledem. Zrovna teď musela Marta přijít se svými problémy...

"Proč by mi podle tebe odpovídal na inzerát?" zeptala se zdánlivě logicky sestra.

Podíval jsem se na její nehezkou dobromyslnou tvář lemovanou vlasy rovnými jako dráty a povzdechl jsem si. "Takový chlap nemusí odpovídat na inzeráty," řekl jsem laskavě. "Na toho se ženské lepí. Když se ozve na inzerát, který si dala holka z nějakého neznámého asteroidu, musí k tomu mít vážný důvod. Buď ho hledá policie, nebo si myslí, že jsi bohatá a chce tě pumpnout o prachy."

"Proč by si to myslel, nevíš?"

"Třeba vyčmuchal, co znamená značka -Přistěhuj se ke mně-. Dělá si zuby na Merkuron. Zajímá ho imperiální mincovna."

"Tobě už leze mincovna na mozek!" vypěnila sestra. "Všude vidíš jenom gangstery. Podle tebe každý druhý myslí na to, jak nás přepadnout a vykrást!"

Pomyslel jsem si, že určitě netuší, jak je blízko pravdy. "Všichni chlapi jsou na ženské, když je mají přímo před nosem. Když jim ale dopřeješ jenom chvilku, aby začali přemýšlet, myslí hlavně na peníze. Můžeš mi věřit, jsem přece taky chlap!"

"On není takový."

Přiznám se, že jistota v jejím hlase mi vyrazila dech.

"Proč by ti tedy odepisoval na inzerát, když tam ještě napíšeš, že by se musel k tobě přistěhovat někam na asteroid?" zeptal jsem se tupě.

Marta se zatvářila skromně a zasadila mi zdrcující ránu.

"Zamiloval se," řekla a začervenala se.

Pronesla to prostě, bez zbytečného vysvětlování. Pak se zvedla a odplula jako královna.

Mé výstrahy byly zbytečné, nevnímala je.

Sotva se za ní zabouchly dveře, odstrčil jsem oběd. Už mi nechutnal. Co teď s Martou a jejím objevem dělat? Nemohl jsem se soustředit. Zářící přízrak za oknem přitahoval můj zrak jako magnet. Přesto bylo jasné, že musí počkat. Stahovaly se nad námi mraky "mimořádné události", jak se takovému průšvihovi oficiálně říká. Nesměl jsem ztrácet čas, musel jsem věc ohlásit šéfovi.

Antal Peckinpah byl celkem fajn chlap, ale udržoval si odstup. Dokázal být nepříjemný. Uměl člověku dát pocítit, že on je tu pánem. Vždycky, kdy bylo třeba zařídit něco neobvyklého, nechal mě v tom lítat. Sám jenom potřásal hlavou, obracel oči v sloup a krčil rameny. "Uč se," říkal a chodil mi v patách jako stín. Víím, že byl připraven zasáhnout, kdyby bylo opravdu zle, ale i tak jsem se cítil mizerně. S otcovským povzdechem mi pak vždycky vyjmenoval všechny chyby, které jsem stačil napáchat. Dával mi to sežrat. Když jsem mu jednou řekl, aby si to tedy dělal sám a líp, zakroutil hlavou a s úsměvem mi zase připomenul, že se musím ještě moc učit.

Rozloučil jsem se pohledem s ledovým snem, rezignovaně položil příbor na zbytky jídla, zabalil do cípů tácku, utáhl, přelepil samolepkou a hodil do odpadu. Pak jsem si odkašlal a řekl nahlas: "Jedničku!"

Počítač monitoroval veškerý provoz stanice, takže mě překvapilo, že mi hovor nepropojil okamžitě.

"Tak co s tím bude?" houkl jsem vztekle. "Chci jedničku!"

Můj naléhavý tón zřejmě vyvolal vyšší prioritu. Interkom zachrčel a odpověděl: "Tady Antal. Co se děje?" Kvalita přenosu byla mizerná, spolehlivý příznak, že počítač je přetížen.

"Chtěl bych s tebou mluvit, šéfe," řekl jsem rozhodně. "Ihned," dodal jsem ještě pro jistotu.

"Dobře. Jsem ve velíně," zaskuhral otráveně reproduktor, pak se ozvalo lupnutí a ztichl.

"Už jdu," zamumlal jsem zbytečně a zvedl se. Přitom mě napadlo, co se asi stalo. Proč je Antal ve velíně, když nemá službu? Snad bych ještě mohl počkat... Ale ne, radši ne. Čím víc času budeme mít k dispozici, tím líp.

Jako každý občan mám povinnost chránit zákon a majetek Impéria. Ale především musím chránit mince. Svou práci, vlastně nejen svou, ale práci nás tří. Mince jsou smyslem naší existence.

Proč jsou tak důležité?

Celý osídlený vesmír používá k placení kreditní karty. Jsou velmi pohodlné, ale dovolují sledovat lidi. Na mnoha imperiálních planetách po vás už vůbec nechtějí jiné doklady. Při vstupu na betonovou plochu kosmodromu si pasový úředník jen zkontroluje, zdali máte na kartě kryté konto. To je nakonec pro každého nejdůležitější. Před počítačovou sítí stejně není úniku. Ušetří spoustu času policii i statistikům. Z jejích výhod ale netěží jen úřady. Každému šikovnému bourači, který má přístup k některému z terminálů a ví, jak obejít hesla, ochotně vypíše seznam všech plateb s přesnými časy. Můžete kohokoliv sledovat krok za krokem. Ze sjetiny vyčtete, co a kdy kupoval v samoobsluze, kdy a kam jel autobusem, kdy a komu telefonoval, kdy a kolik peněz od koho dostal, prostě všechno.

Existuje však výjimka. Vysocí úředníci a členové vlády Impéria místo kreditních karet používají mince.

Mince je počítač, který má ve své paměti uloženy údaje o zdrojích státních příjmů a sám náhodně obměňuje konta, z nichž se platba provádí. Je nenápadný. Má rozměry a barvu kreditní karty. Stejně jako kreditkarta se aktivuje otiskem pravého palce a čerpání bývá omezeno programem podle platu jeho nositele. V obchodě se tváří třeba jako karta Spojených oceláren a vedle v restauraci už platíte pod maskou kaktusáře z Marsu. Z počítačového výpisu byste pak mohli nanejvýš zjistit, že odtud odjel autobusem jeden z dědiců dávno mrtvého spisovatele, jehož kniha se právě dočkala nového vydání.

Mince dává svobodu a anonymitu. Impérium jimi chrání své nejdůležitější lidi před teroristy, únosci a vyděrači, ale často i před zkorumpovanou policií. Mince, která nezanechává stopu a otevírá přístup do všech počítačů, má někdy cenu života.

Otevřel jsem dveře velína a v rytmu pulsací gravitačního generátoru jsem polkovým krokem vtančil dovnitř. Antal seděl u pultu počítače, jednou rukou bušil do klávesnice a očima visel na obrazovce. Hned jsem pochopil, kolik uhodilo. Náš staniční mozek nebyl žádná vykopávka, reagoval na hlas docela dobře, ale když někomu záleželo na rychlosti, byla klávesnice přece jen lepší. Například astronomické výpočty drah v Pásu byly tak složité, že Antal při nich zásadně blokoval hlasový vstup, aby se mozek nerozptyloval. Aspoň že nevypnul přerušení úplně, to bych se po interkomu nedovolal, napadlo mě. Na stanici, kde se jediným počítačem řídilo skoro všechno, to mohlo být dost nebezpečné.

"Tak o co jde?" zavrčel šéf, když mě zahlédl koutkem oka. "Nevidíš, že mám práci?"

"Je to důležité," omlouval jsem se, "ale dokonči si, co zrovna děláš..."

"Tohle je taky důležité," odsekl Antal a pozorně sledoval křivky na obrazovce. "Víš vůbec, že kolem nás právě letí fantasticky obrovský kus ledu? Že v něm musí být tak osm kubíků?"

"To je dost," připustil jsem. Osm krychlových kilometrů vody, to by bylo něco! Jenže teď jsem měl jiné starosti. "Taky jsem ho viděl. Ale je na nás moc velký, nezvládli bychom ho," krotil jsem Antalovo nadšení.

"Nemohli bychom ho přitáhnout k sobě, to je fakt," připustil. "Ale mohli bychom opatrně sednout na něj a nechat se nést."

"Nemohli," přerušil jsem ho. "Víš, že naše dráha lokálně osciluje v segmentu a je tedy svým způsobem výjimečná. Na Zemi by nám nikdy neprominuli, kdybychom ji změnili. Měli by starosti, že nebude stabilní."

"Máš pravdu. Tak si udělám výlet. Zakotvím tam radiomaják a kousek pro nás odštípnu, ne moc, jen tak dvě nebo tři tuny. Takový drobeček naší dráhu neovlivní. Stejně potřebujeme vzorek na rozbor kvůli registraci. A kdyby snad přece jen... kdyby se vyskytly odchylky, můžeme si ji nechat zkorigovat."

"Odchylky nebudou, protože nikam nepoletíš. Nezapomínej, že jsme státní zaměstnanci pod penzí. Zakázali nám výlety a chytání skal. A kromě toho budeme mít návštěvu."

"A sakra," reagoval okamžitě. "Nikoho přece nečekáme, vid'?"

"Teď jo. Někdo se sem pokouší proniknout přes seznamovací inzerát, který si dala Marta," ohlásil jsem a nahnul se k počítači.

Antal mi zadržel ruku. "Moment, musím si nechat vyjet výsledky. Jistota je jistota," vysvětlil a počkal, až mu do napřažené dlaně vypadla mikrodisketa. "Je to hrozná škoda. Zrovna včera jsem kontroloval zásobníky a řeknu ti, že trochu kyslíku by neškodilo," zamumlal.

Stiskl jsem ukončovací klávesu, aby počítačové řízení stanice zase začalo pracovat v normálním režimu. "Myslím, že ta návštěva má přednost," poznamenal jsem.

"Kdy tu bude?" zeptal se Antal věčně.

"Nevím, prý už letí," pokrčil jsem rameny, "zkus se zeptat Marty."

Šéf po mně zlostné blýskl očima a houkl: "Trojku!"

"Ano?" ozval se téměř okamžitě reproduktor Martiným hlasem v dokonalém hifi standardu počítačového přenosu. Spokojeně jsem kývl. Nemám rád, když počítač nemá dost kapacity na to, aby kvalitně plnil své povinnosti. Nikdy jsem si nebyl zcela jist, co všechno Antal při svých výpočtech vypíná, ale měl jsem podezření, že někdy blokuje i monitorování systémů umělé gravitace a zásobování kyslíkem. O protimeteorickém výstražném systému jsem raději moc nepřemýšlel. Ze způsobu, jakým se Antal občas vyhýbal této otázce, jsem usoudil, že se spoléhá na zkušenosti z minulých let a v klidných úsecích dráhy stanice naše elektronické oči a uši vypíná také.

"Říkala jsi Petrovi, že čekáš návštěvu. Kdy tu asi bude?" zeptal se Antal.

"Psal, že přiletí, až najde nějakou loď, která sem má cestu. A dneska jsem dostala další dopis. Bude tu večer kolem osmé. Chtěl mě překvapit a povedlo se mu to. Ještě ani nevím, co si vezmu na sebe, mám tak málo času.

"My taky," přerušil jsem ji.

"Ovšem," navázal Antal. "Ty se hezky obleč. My tu zatím uklidíme a připravíme něco dobrého k večeři."

"Uklidit byste mohli," svolila blahosklonně Marta, "ale večeři udělám sama. Vy dovedete jenom ohřát párky, nanejvýš si dojdete do skladu pro pivo."

"Tak jsme domluveni. Ty uvaříš a my se postaráme o úklid," uzavřel šéf. Chvilku jsme čekali, zdali se z reproduktoru neozve ještě nějaká připomínka. Když slabé lupnutí potvrdilo, že počítač ukončil spojení, otočil jsem se k Antalovi.

"Máme jenom pár hodin. Bohužel ti nezbude čas na výlet," poznamenal jsem škodolibě.

"Stejně si vyjdu na chvilku ven," poznamenal Antal. "Hned potom se budeme věnovat přípravě uvítání," usmál se.

"Co chceš dělat? Na ten kus venku prostě nemáme, chápeš?"

"Dneska ne, ale jednou možná ano. Zatím si ho označuju. Nestihnu tam ukotvit pořádný maják, ale..." Sáhł do přihrádky pultu pro karabinu. Jeho střelecké umění mě vždycky fascinovalo, býval prý kdysi policejním ostřelovačem. Pochopil jsem, co má v úmyslu. Kromě výbušných nábojů jsme měli i pár štěnic pro odposlech upravených speciálně pro jeho karabinu. Antal se zřejmě rozhodl jednu z nich obětovat jako náhražku radiomajáku, aby mohl ledový přízrak snadno identifikovat i po letech. Třeba až bude v penzi a nebudou ho vázat služební předpisy mincovny.

Šel jsem za ním do přechodové komory. Oba jsme si oblékli skafandry a vyšli do černé noci, kde Slunce bylo největší z jasných hvězd, ale třikrát menší, než jak ho znají Zemáci. Zahákli jsme zajišťovací lanka do oka u vchodu a pak pohlédli jako na povel vzhůru. Nad námi majestátně rotoval ledový měsíc a oslňoval záblesky světla. Antal se sklonil, opatrně se převážil dozadu a padl na záda na skálu. V nízké gravitaci jeho tělo několikrát poskočilo, ale i potom ještě musel hodnou chvíli čekat, až se usadí zvířený prach. Pak nekonečně pomalu zvedl karabinu. Dobře jsem si všiml, jak pečlivě vytáhl ramenní opěrku na karabině až na doraz a zapřel přímo o skálu. Jinak by ho zpětný ráz roztočil a odmrštil stranou. Zemákovi by takové přípravy připadaly nejspíš směšné, ale na našem asteroidu byly nutné. Reakce po výstřelu by dokázala střelce vymrštít do vesmíru a dát mu rychlost potřebnou k

tomu, aby se sám stal planetkou ztracenou mezi ostatními. Antal natočil karabinu tak, aby se mu vyosená optika ocitla před průhledem helmy a pečlivě zamířil.

"Poznačím si ho," řekl. "Jenom se musím trefit do ledu a ne do kamene."

Ucítil jsem jemné zachvění podkladu a současně z hlavně karabiny prudce vyletěl bělavý obláček a zmizel někde nahoře ve tmě. Ani ne za půl minuty vystřelil Antal ještě jednou. Věděl jsem, že už první střela seděla, ale byl to jeho styl. Vždycky střílel dvě rány. Pro jistotu. Když jsme v přechodové komoře svlékali skafandry, zeptal se jakoby mimochodem: "Tak cos to říkal o návštěvě? Proč myslíš, že to smrdí?"

Stručně jsem mu vylíčil situaci. Zamračil se a zamířil zpět do velínu. Naklonil se k počítači a zavelel: "Kopii posledního dopisu!" Z pultu vyklouzl kus papíru. Pelot oznamoval, že hned jak dostal psaní s koordináty asteroidu, okamžitě vyrazil na cestu. Dnes odpoledne si vypůjčí jeden z lodních přistávacích modulů a bude tu večer kolem osmé.

"To se dalo čekat," povzdechl si Antal a přelétl očima rozmazanou kopii. Zastavil se u barevné fotky a zamračil se.

"Jako bych toho člověka odněkud znal," řekl zamyšleně.

"Odkud, prosím tě?" zasmál jsem se. "Jsi tu už víc než deset let, odkud bys ho mohl znát?"

Tenkrát ho probudilo zvonění těsně před půlnocí. Hlas v telefonu zněl nezvykle tlumeně, ale rozespalý Antal si to neuvedomil.

"Žlutá pohotovost. Neznámí teroristé. Rukojmí v autobusu před Hiltonem."

"Roger," potvrdil Antal. Rychle se oblékl, vzal kufřík s karabinou a vyrazil. Mávl na pozdrav strážnému v recepci a vyšel z domu. Málem se srazil s jakýmsi mladíkem, který se potácel po chodníku.

"Máš oheň?" zeptal se opilec nezřetelně a zachytil se ho za kabát. Z řady zaparkovaných aut na konci ulice vyjel vůz a světlo reflektorů dopadlo na mladíkův obličej. Jeho oči nebyly zamlžené alkoholem, pozorně si policistu měřily a celá tvář v sobě měla něco liščího a potměšilého.

"Pusťte mě, člověče," houkl Antal a pokusil se mu vytrhnout. Ale ten se držel jako pijavice. Antal ho rázně praštil přes prsty. Liščí tvář se místo bolestného šklebu kmitl záblesk škodolibého úsměvu, který se překvapenému Antalovi navždy vtiskl do paměti. Na okamžik zaváhal, ale pak se rozmáchl podruhé. V té chvíli do něj mladík prudce strčil. Policista zavrával. Náhle ho oslnily reflektory.

Chromovaná maska s trojčípou hvězdou se oslepivě zablýskla ve světle pouličních výbojek. Žhnoucí oči reflektorů vybuchly a pohltily celý

svět. Následoval náraz, který mu přerazil obě nohy a vymrštil ho do výšky. Všechno zaniklo v záplavě bolesti. Tělo dopadlo na kapotu. Dalším nárazem se převálilo na střechu, pak ho vůz vyhodil znovu vzhůru jako splašený kůň a zmizel ve vlhké propasti noci. Antal zůstal ležet na ulici na zádech s nohama podivně vyvrácenýma do strany. Na prsa tiskl kufřík s drahocennou puškou, kterou instinktivně chránil vlastním tělem. Vypadal jako odhozená hadrová loutka. Nic ho nebolelo, měl přeraženou páteř.

"Nevím, nemůžu si vzpomenout," opakoval dutě Antal a prohlížel si fotografii muže s liščím úsměvem. Ruka se mu zachvěla a zhluboka se nadechl. "Kdyby záleželo jenom na mně, zakázal bych mu přistání..." zabručel a v očích mu zlověstně zablýskalo. "Ale to nemůžu Martě udělat. Necháme ho přistát a pak..."

Tušil jsem, na co myslí. Nemohl se rozhodnout podle svého, trápil ho pocit viny.

Z drobných zmínek jsem pochopil, že vždycky byl vzorňák. Jednička. Poloviční superman. Marta se stala první černou kaňkou, která mu pošramotila sebevědomí. Nikdo kromě nás tří to sice nevěděl, ale Antalovi i tak její stín kazil každou radost. Byla to jediná skulina v pancíři jeho profesionální dokonalosti.

Kdysi přednášel na Zemi na univerzitě. Přitom závodně střílel. Když za ním jednou přišli nenápadní pánové od policie s žádostí o pomoc při ochraně důležitých osobností, neodmítl. Jednou se zmínil, že v různých akcích zabil celkem šest lidí. Věřil jsem mu to. Neměl ve zvyku se vytahovat V zamčené přihrádce pod pultem velínu měl krátkou pušku, která na první pohled nevypadala příliš hrozivě. Ale když na ni našrouboval hlaveň a vzal ji do náruče, zdálo se, jako by spolu srostli. Najednou z něj dýchl chlad smrti. Občas ji jen tak vytáhl, aby ji pohladil. Z láskyplných pohledů, kterými ji hýčkal, mi běhal mráz po zádech. Bez ní to ani nebyl on. Měl jsem pocit, že teprve s puškou v ruce se z něj stává celý člověk. V takové chvíli jsem si byl jist, že zářezy na pažbě mají svou ponuru historii. Byl fajn chlap, ale těch šest mrtvých jsem mu věřil na slovo.

Když jsem se ptal, jak se stal správcem mincovny, vysvětlil, že ho někdo pravděpodobně na objednávku srazil autem. Přežil jen zázrakem. Komplikované fraktury obou nohou, zlomenina páteře, přerušená mícha. I po operaci bylo jasné, že z něj bude mrzák. Jedinou nadějí pro muže s atrofujícím svalstvem nohou byl vesmír. Antal měl naštěstí spousty známých a se svou fantastickou kvalifikací měl všechny dveře otevřeny. Nastoupil v mincovně a nikdy toho nelitoval. Impérium pro něj udělalo alespoň to, že tehdejšího správce poslalo předčasně do penze. Antal si rychle zvykl. Byl vzdělaný, inteligentní a pracovitý. Umělá gravitace na

stanici byla nízká. Chorobně vyzáblé nohy se brzy obalily tukem, takže jeho postava na první pohled vypadala normálně. Pokud na to člověk nemyslel, ani si nevšiml, že Antal při pohybu po chodbách používá jen ruku. Měl v nich sílu jako Herkules a byl by všechnu práci bez potíží zvládl sám. Kamarádi na něj ale nezapomněli ani potom. Když se jim podařilo sehnat schopného mladíka se starší vdavekchtivou sestrou, dohodili mu funkci jeho zástupce. Obstarali tedy kolegovi i nevěstu. Tak jsem se dostal do mincovny já s Martou. Jenže rodinná idylka se nekonala. Antalovi kamarádi si neuvědomili, že poškozená mícha není žádná psina a že ani ty nohy se pořadně neuzdravily. Bývalý kolega jim o svém zranění necekl všechno, to nejdůležitější zatajil. Rozumíte, že ano?

Když Marta pochopila situaci, řádila jako tajfun. Měla dojem, že ji úmyslně podvedli. Slibovala strašlivou pomstu Kosmické komisi, Službě, Senátu i samotnému císaři. Uplynulo několik týdnů, než jí došlo, že jejím neštěstím je opravdu vinen jen Antal. Dokázala myslet pouze na to, že ztratí svá nejlepší léta uvězněná na asteroidu. Naprosto zbytečně a bez naděje na vykoupení. Antal jí zničil život Neudělal to úmyslně, ale výsledek byl stejný. Začala ho nenávidět a trvalo dlouho, než vůbec dokázala snést jeho společnost. A vyhýbat se někomu na tak malém asteroidu není žádná legrace.

Já si ho brzy začal vážit pro rychlá rozhodnutí, která se pak vždy ukázala jako správná, a pro jeho fantastickou vynalézavost. Poslední dobou se však změnil. Ztrácel švih. Jako státní invalida měl řadu výhod, takže mu scházely už jen dva roky do důchodu. Nečekal samozřejmě, že by se mohl vrátit na Zemi, jeho organismus by pobyt na rodné planetě po téměř deseti letech nízké gravitace nezvládl a nebylo to žádoucí ani z hlediska utajení mincovny, ale Impérium mělo za věrné služby i pro něj lákavou odměnu. Těšil se na svůj vlastní vesmír v Pásu. Žádnou hermetickou stanici na kousku skály, který bloudí mezi ostatními asteroidy po složité dráze ovlivňované vším, co letí okolo, ale skutečný soukromý vesmír. Tak se honosně říkalo stanicím s gravitačním generátorem dostatečně silným, aby udržel dýchatelnou atmosféru a umožnil i obratně manévrovat mezi ostatními planetkami. Antal se už viděl, jak sází na skálu před svou obytnou buňkou barevné mechy a lišejníky, a teď tohle!

"Měla si najít někoho dole, vdát se a zůstat tam. Nejlíp na Zemi," zavrčel.

"Dole neměla šanci, nebyla moc hezká ani v devatenácti a teď..." připomněl jsem mu deset let promarněných na stanici.

"Já vím," mávl rukou Antal a pod mým vyčítavým pohledem sklopil zrak. "Ale tady na asteroidech někoho určitě najde. V Pásu je ženských

nedostatek, je to jen otázka času." Zamyslel se a po chvíli dodal: "Doufejme."

"Co budeme dělat?" zeptal jsem se. Ani mně nebylo jedno, že se nejspíš schyluje k další mimořádkce. Měl jsem po něm nastoupit jako správce a mou práci by převzal nováček ze Země. Pokud by došlo k maléru, odskákali bychom to všichni. Poslali by sem novou skupinu a změnili dráhu asteroidu. Nám by svěřili leda kydání hnoje někde na hranicích Soustavy a ještě by nám lístek na cestu strhli z platu.

"Co budeme dělat? Svou práci přece," ucedil, jako by se divil mé otázce. Narovnal se, pohladil pušku a najednou jako by omládl. "Bezpečnost mincovny k ní patří taky!"

Obešel jsem obytnou část i celý provoz. Občas jsem z dálky zaslechl, jak si Antal hvízdá. Tak dobrou náladu neměl už hezky dlouho. Zkontroloval jsem snímače a jejich přívody. Otestoval jsem kamery a pro jistotu zapojil ještě jednu navíc. V příručním skladu těsně vedle nouzového východu na samém dně skříňky s nářadím jsem schovával služební paprskovou pistoli. Já si nikdy na starožitnosti nepotrpěl. Nejsem dobrý střelec a v tak nízké gravitaci by klasická zbraň v mých rukou nebyla nikomu nebezpečná, znamenala by spíš riziko pro mě. Při únikové rychlosti, která se na našem asteroidu měřila v centimetrech za sekundu, bych mohl odstartovat do vesmíru, ani bych nevěděl jak. Zpětný ráz malého chemického laseru byl sice uveden v dokumentaci, ale dal se změřit jedině v laboratoři. Pres tlusté rukavice skafandru jsem ho nikdy nepocítil. Rozebral jsem pistoli, vyčistil optiku, nabil a do kapsy pouzdra uložil pásek s čerstvými samolepkami na ucpávání eventuálních průstřelů ve stěnách pro případ, že bych ji musel použít uvnitř stanice. Zálibně jsem pohladil dlouhou zapečetěnou bednu s nápisem "Vrtná souprava," která skrývala těžký chemický laser. Byl to kanón se zásobníkem na třicet ran. Dokázal by propálit přistávající loď naskrz a nechat v ní díru o průměru přes čtvrt metru. Věděl jsem, jak Antala přitahuje, jak by si z něho jednou rád vystřelil, ale současně pokládal pečetě na jeho pouzdře za výzvu pro svou karabinu. I když nic neřekl, vycítil jsem, že se rozhodl nikdy ho nepoužít a ukázat celému vesmíru, že skutečně dobrý ostrelovač nic tak hrubého nepotřebuje. Já osobně bych dal vždycky přednost větší palebné síle, ale jinak přehnaně pečlivý Antal chápal i střetnutí s gangstery jako sportovní podnik. Byl to střelec před Bohem a každý terč pro jeho karabinu, který se zatoulal na naši oběžnou dráhu, mu rozsvítil doutnající jiskry v očích. S povzdechem jsem zapečetěnou bednu zase zarovnal plastikovými kontejnery s náhradními díly.

Uvědomoval jsem si, že v mincovně jsme pouze tři a z toho jen dva chlapi. Provoz byl téměř automatický. Přístroje potřebovaly hlavně

vakuum a beztláčný stav. Od kódované objednávky až k odeslání hotové mince poštovní kapslí se jí nikdo z nás ani nedotkl. Posádka složená ze správce, údržbáře a uklízečky by se skutečnému gangsterovi těžko ubránila. Zdálo by se, že asteroid ztracený uprostřed vzduchoprázdňe tmy daleko od Slunce by měl být dost zabezpečen už svou utajovanou polohou a nehostinností, ale jen do té chvíle, než pár darebáků zjistí, kde zrovna jsme a že tu není žádná pořádná posádka.

Expresní modul měl přiletět za dvě hodiny.

"Necháme ho přistát?" zeptal jsem se.

"Musíme," vesele kývl Antal. Seděl právě u stolu a letoval přívody k něčemu, co připomínalo asi tři palce dlouhou vaničku. Vysavač jemně hučel a odsával kouř z kalafuny, v němž bloudily pro elektroniku stanice tak nebezpečné cínové kapky. "Kdybychom ho zlikvidovali hned na přiletu, bylo by to jednodušší, ale Marta by nám to nikdy neodpustila."

"Myslíš, že nám spíš odpustí, když ho odpráskneme tady? Přímě před ní?" zakroutil jsem hlavou.

"Musíme mu dát možnost se projevit," prohlásil Antal a foukl na chladnoucí spoj. "Vždyť si nemůžeme být předem jisti, že nemá počestné úmysly."

"Dobře víš, že je to nesmysl."

"Vím, ale nemůžu to dokázat. Potřebujeme záznam v počítači, nějaké podřeknutí, fotku, jak strká mince do inicializátoru, nebo tak něco."

"Vůbec bychom ho neměli pouštět dovnitř," namítl jsem.

"Máš pravdu, ale dostal jsem zajímavý nápad," namítl Antal. "Rád bych zkusil, zdali by nám ten hajzlík nepomohl k jedné minci. Připravil nás o pěkný kus ledu, měl by nám to vynahradit jinak."

Na to se nedalo nic říct. My jsme sice mince vyráběli, ale automaty znaly naše otisky prstů a hlídaly příslušný vzor, abychom je nemohli aktivovat. Pokud šlo o mince, nikdo se nespolehal na naše morální kvality. Mince mohla nabídnout mnohem víc, než kolik nám bylo Impérium ochotno poskytnout. Nevěřil jsem, že by se bezpečnostní pojistky automatů daly oklamat, ale Antal byl koumák. Nikdy nemluvil do větru. Pokud to mohl někdo dokázat, byl to určitě on.

Člověk, který dostane snímek mé sestry a vyrazí okamžitě na cestu za ní, je podezřelý. V lásku na první pohled podle její fotky uvěřím, až dostanu lékařské potvrzení, že Thomas Pellot je slepec. Zbývala snad jen naděje, že nápadník není krasavec, že si nechal snímek před odesláním nestoudně retušovat v místním CAD centru.

Marta se nemohla dočkat. Nádobí jí padalo z rukou a nebýt nízké úrovně umělé gravitace, dalo by se uvažovat zase jen o věčeři z

plastových konzerv. Když modul pozdě večer přistál, čekali jsme všichni tři u přechodové komory. Dveře se otevřely a vystoupil z nich dívčí sen o kosmickém rytíři. Odklopil přilbu skafandru, rozhlédl se, uviděl Martu, rozzářil se a skočil jí kolem krku. Vyměnili jsme si s Antalem výmluvný pohled. Při večeri okořeněné žhavými pohledy jsem měl občas strach, že si to ti dva snad spolu rozdají před námi na stole. Pochopil jsem, že úspěch budou mít jen nejtvrďší metody. Když naservírovala kávu, nabídl jsem, že jí pomohu odnést nádobí. V kuchyni jsem jí nastřelil narkotikum injektohem pod kůži přímo přes látku šatů.

"A že vám tak ochotně půjčili modul? Nebude jim scházet?" zaslechl jsem Antalův dotaz, když jsem nesl bezvládnou Martu do její kabiny. Zamkl jsem ji tam.

"Kdepak," zazněl za mnou sytý Pellotův hlas. "Kapitánovi jsem namluvil, že nutně musím na Frídu. Tam se loď zastaví na zpáteční cestě a modul si vyzvedne. Mohli bychom tam za pár dní zaletět na svatební cestu. Jistě bychom sehnali někoho, kdo nás zase hodí zpátky." Uvědomil jsem si, že Zemák nepřítomnost nevěsty vůbec nezaregistroval.

Kromě Marty nikdo z nás té noci pořádně nespal. Věděl jsem, že pokud se chce náš podivný host vytrazit, musí něco podniknout hned. Mateřská loď, která ho vysadila, už zase přešla do mimoprostoru. Na ni se vrátit nemohl. Výpočet dráhy na Frídu, jak se zkráceně říkalo asteroidu s roztomilým jménem Friedrich Barbarossa, rychle stárl. Navigace v Pásu byla složitá, při malé odchylce od optimální dráhy bylo ovlivnění dráhy nebo srážka s některým asteroidem jen otázkou času. Tak se už ztratily stovky modulů. I když často udržovaly spojení řadu dnů, v Pásu širokém skoro sto padesát milionů kilometrů je mezi více než čtvrt milionem asteroidů už nikdo nenašel. Počítač modulu na výpočet dráhy nestačil. Po dvaceti nebo třiceti hodinách by tu byl Pellot uvězněn i s modulem, dokud bychom mu na staničním mozku nestanovili novou dráhu. Nemůže si dovolit vyčkávat.

Usadil jsem se do křesla ve velínu stanice a pozoroval na monitorech, jak ho Antal doprovází ke kabině a přeje mu dobrou noc. Občas jsem si zdříml, ale po půlnoci mě vzbudilo pípnutí počítače. Obrazovka ukazovala Pellota, který se plížil chodbou a opatrně zkoušel kliky dveří. Brzy objevil přípravnu a v inicializačním zařízení zásobu čistých mincí.

"Teď už mu to nebude dlouho trvat," zašeptal někdo vedle mne. Trhl jsem sebou. Ani jsem si nevšiml, kdy přišel Antal. Oba jsme se sklonili k pultu. Bez dechu jsme sledovali, jak si Pellot vede. Pracoval rychle, bylo vidět, že se na loupež dobře připravil. Za necelou minutu se mu podařilo naprogramovat tři mince. Stiskl jsem tlačítko interkomu. "To by stačilo, ne?" zeptal jsem se tiše, ale v přípravně mincí měla má

poznámka stejný účinek jako výbuch granátu. Postava na obrazovce ztuhla na okamžik v půli pohybu. Pak hrábla po hotových mincích a vyrazila na chodbu.

Pellot byl neuvěřitelně rychlý. Jeho kroky zaduněly na kovových roštích, odrážel se rukama i nohama. Přestože v levé dlani držel ukradené mince, přehnal se kolem jako smršť. Počítač automaticky přepínal jednotlivé kamery a sledoval ho. Obrazy na displeji se střídaly tak rychle, až přecházel zrak. Uvědomil jsem si, že bych ho nedokázal zadržet. Nestačil bych dokonce ani vstát z křesla. Stanice nebyla velká, k výstupní přechodové komoře mu zbývalo jen pětadvacet metrů, které překonal čtyřmi skoky. Věděl, že tam bude v bezpečí. Modul, kterým přiletěl, stál ještě pořád přímo přede dveřmi vzduchového uzávěru. Pochopil jsem, že teď ho už nedokážeme zadržet.

Když dorazil ke dveřím přechodové komory, pravou rukou sáhl po páce ručního ovládání. Vtom zahřměla rána. Ohlédl jsem se. Antal ležel na podlaze s puškou v ruce. Opíral se o skříň a škvírou v pootevřených dveřích mínil na chodbu. Ani jsem si nevšiml, kdy zbraň vytáhl. Obrátil jsem se zpět k monitoru.

"Vedle," poznamenal jsem, když jsem uviděl, že za sebou Pellot zabouchl vchod. Hned odjistil páky vnějšího uzávěru, aby zablokoval vnitřní dveře. Slyšel jsem, jak kleje, a viděl jsem, že se nějak podivně potýká se zipy skafandru.

"Co se mu stalo?" vyhrkl jsem překvapeně.

"Ustřelil jsem mu pravý palec," ušklíbl se Antal. "Teď mu budou mince k ničemu." Rozrazil dveře a zmizel v chodbě. Za okamžik byl zpátky a hrdě mi ukázal bledý zakrvácený váleček. "Tak co, jakej jsem?" zeptal se pyšně.

Zavrtěl jsem hlavou. Chtělo se mi zvracet. Něco jiného by bylo toho lumpa zabít, ale zmrzačit...

Antal si přitáhl ohebné tykadlo mikrofonu. "Slyšíte mě, Thomasi?" zeptal se. Postava napůl oblečená ve skafandru udělala neslušný posunek. "Máme váš pravý palec a bez něj vám mince nejsou nic platné. Když slíbíte, že si vezmete Martu a budete sekat dobrotu, můžete se ještě vrátit a ráno s ní odletět. Ošetříme vám ránu...."

"Tu jezinku si strčte za klobouk, hajzlové," přerušil ho zvučně Pellot. "Myslíte si, že nevím, že se mince dokáže sama přizpůsobit i jiným prstům? Nejsem včerejší. I bez toho palce mě čeká rajskej život, a vám to nedaruju."

"Že se mince dokáže sama přizpůsobit, to jsou pověry. Musí se znovu inicializovat. Ale vy krvácíte, měl byste se nechat ošetřit. Nabízíme vám..."

"O nic se vás neprosím," ušklíbl se Pellot. Nasadil si přilbu a rozhodně zatáhl za páku uzávěra vnějších dveří. Tlak vzduchu je prudce

otevřel a v interkomu jsme uslyšeli hlasitý povzdech unikající atmosféry. Zloděj překročil práh, ale pak se zastavil. Otočil se a pokynul neohrabanou paží skafandru do kamery. "A teď vás tu zavřu, milánkové," řekl a rozhlédl se kolem sebe. Marně. Antal z přechodové komory a prostoru kolem vchodu do stanice pečlivě odklidil vše, co mohlo posloužit jako nástroj nebo zbraň. Pellot nepřemýšlel dlouho. Když nenašel nic jiného, odpojil záložní tlakovou láhev s havarijní zásobou kyslíku od opasku skafandru a vzepřel jí otevřené vnější dveře, aby se nedaly zavřít zevnitř pomocí dálkového ovládání.

"To bych nedělal, Tome!" ozval se Antal. "Budeš kyslík potřebovat."

"V modulu hoje dost," odsekl Pellot.

"Není," namítl Antal. "Přečerpal jsem ho do zásobníků stanice. Takhle si přilepšujeme vždycky, když někdo přiletí. I když máme uzavřený okruh, kyslík se časem ztrácí. Kdybys byl z Pásu, věděl bys to."

"Kecáš," zhodnotil jeho informaci rázně Pellot. Několika skoky byl u antény dálkového spojení a vytrhl kabel napáječe. "Chcípnete," dodal s citem. Zamával na rozloučenou nafouklou rukavicí a vsoukal se do modulu. "Já věděl, že kecáš," ulevil si ještě, "podle budíku je nádrž plná." Pak zabouchl poklop a reproduktor ztichl.

"Proč vypnul spojení?" zeptal jsem se.

"Nic nevypnul, jenom jsem mu trošku vylepšil vysílačku modulu," poznamenal Antal a ušklíbl se. "Rád dělám věci důkladně. Na jeho místě bych si ještě zkontroloval startovní hmotnost."

Zasmál jsem se. "Chceš říct, žeš mu odčerpál i palivo?"

Vážně přikývl. "Bylo by ho škoda. Až sem někdo přiletí, vyměníme ho zase za nějaké pořádné pití. Stejně už máme manko, které bys těžko vysvětlil."

"No jo, ale bez paliva..."

"Měl jsem pocit, že nám něco dluží," pokrčil rameny Antal. "Nechal jsem mu jenom pětinu. Na start to stačí. Za chvíli bude v Pásu o jeden asteroid víc."

Po zádech mi přejel mráz. "Takže ten kyslík..."

Znovu kývl. "Jistě... Našinec by si to zkontroloval dvakrát, ale Zemáci jsou zhýčkaní. Tomu volovi stačí jeden budík a vybral si zrovna ten, co nefunguje. Podle rzi pod rafičkou bych hádal, že se nehnula aspoň dva roky. Na cestu potřebuje asi šedesát hodin. Lahve skafandru si neměnil. Má tam zbytek tak na půl hodiny, rezervu tu nechal... Jakmile odstartuje, je vlastně mrtvý."

Na obrazovce zazářily plameny. Ohnivé sloupy z trysek udeřily do skály a modul se pomalu zvedl. Za chvíli zmizel ze zorného pole a počítač přepnul na další kameru. Zářící skvrna se vzdalovala stále

rychleji. Postupně se zmenšovala, až se změnila v nepatrný světelný bod. Nakonec zhasl i on.

"Konec prvního dějství," povzdechl si Antal. Vstal a protáhl se, až mu ruplo v zádech. "A teď záznamy."

"Cože? Do počítače přece nemůžeme!"

"Nepovídej a skoč pro minci. Thomas nám tu přece jednu nechal..."

"Ale tu si naprogramoval pro sebe, ne?"

"Ano. Inicializoval ji a pak ji v tom spěchu musel nechat v programátoru. A my teď máme aktivní minci a jeho pravý palec."

Polkl jsem nasucho. "Už letím." Vyběhl jsem do chodby a za chvíli jsem byl zpátky s mincí, kterou jsem držel opatrně za růžek. Podal jsem ji Antalovi. Prohlédl si ji a rozhodně ji vsunul do štěrbinu snímače. Pak vytáhl vaničku, kterou odpoledne sestavoval. Uvnitř ležel zakrvavený palec v jakémsi rosolu a vedly k němu tenké drátky.

"Výživné želé s vitamíny, antibiotiky a primitivní myostimulátor," poznamenal šéf na vysvětlenou, pak odehnul pružný konec vaničky a přitiskl ulepený pahýl na okraj mince v místě vyznačeném červenou ploškou čidla.

Na displeji se objevil nenápadný otazník.

"Vidíš?" zeptal se vítězně Antal a obrátil se k mikrofonu. Byl stručný, ale důkladný jako vždycky. Uložil počítači vytvořit znovu zápisy za tento týden jako aktualizovanou kopii minulého týdne. Provést úpravy respektující současný stav zásob potravin. Vymazat záznamy o Pellotově návštěvě. Aktualizovat stav materiálu, munice, raketového paliva, kyslíku a vody. Vymazat příslušné záznamy o radiovém spojení. Vymazat kopie Pellotových faxů a jeho odpovědi na Martin inzerát.

"Víš, často jsem na to myslel," poznamenal Antal, zatímco počítač blýskal obrazovkami a přežvykoval data. "Na Zemi jsem vůbec netušil, jak špatně jsou mince chráněny. V podstatě jsou bezpečné jen před námi. Kolikrát mě napadlo, že kdybychom se domluvili s někým, kdo se tu zastavil..." Odmlčel se a zabubnoval prsty na pult.

"Tak proč jsi to nezkusil?" vyhrklo ze mě.

"Protože nikomu se nedá věřit, že bude dost opatrný," odpověděl smutně Antal. "Dokud by si jenom tu a tam přilepšoval a občas se s námi třemi rozdělil, tak by to šlo. Ale ve chvíli, kdy by neodolal a použil ji na úpravu dat jako my teď... hned by ho chytli a pak by dostali i nás."

"Ale my teď přece..."

"Tohle je izolovaný počítač," přerušil mě netrpělivě. "Na Zemi a ve větších koloniích jsou počítače zasíťované a běží na nich kontrolní programy, které hlídají změny dat, aktualizují záložní kopie a vedou o tom záznamy. Málokdo má jasnou představu, co se všechno stane, když zfalšuje jeden datový soubor v takové síti. Museli bychom najít někoho,

kdo zná míru a dovede se ovládat." Znechuceně mávl rukou. "Člověk se může doopravdy spolehnout jen na sebe," zavrčel.

Přikývl jsem. Zase mě překvapil, netušil jsem, že se mu v hlavě honí stejné nápady jako mně. Ale dobře jsem si všiml, že při zmínce o svém podílu nezapomněl ani na nás dva. V duchu jsem mu připsal další kladný bod.

Vtom počítač zabzučel a vyplivl minci zpět. Nejistě jsem se na Antala ohlédl. Pokrčil rameny a ukázal rukou směrem k pultu. Sklonil jsem se nad klávesami a vyvolal staniční deník.

Bylo to fantastické!

Záznamy za posledních pár dnů se od základu změnily. Po návštěvě v nich nebylo ani stopy. Ukazovaly obvyklou nudu všedních dnů, jen jsme měli na obrazovce trochu bohatší jídelníček, než jsem si pamatoval. Hostina na uvítanou byla na stavu zásob znát.

"Nikdo tu už dlouho nebyl, Marta se bude divit. Asi se jí něco zdálo," ušklíbl se Antal. Pečlivě otřel minci a uschoval ji do pouzdra. "Podívej se, jestli tu nezůstaly nějaké staré faxy a podobné odpadky. A pak je jdi vyhodit," řekl a spiklenecky zamrkal, aby připomněl, že si teď musím před počítačem dávat pozor na jazyk. "Vem to zadem, mám dojem, že se vpředu něco vzpříčilo. Můžeš se na to hned podívat."

Vklouzl jsem do Martiny kabiny a vzal jí ze stolku Pellotovu fotografii a jeho dopisy. Pak jsem je pečlivě vložil do kontejneru s odpadky. Oblékl jsem si záložní skafandr a protáhl se dlouhou úzkou chodbou, do níž se vstupovalo malým vzduchovým uzávěrem ze skladiště. Nouzový východ ústil maskovanými dveřmi na druhé straně skály. Kontejner jsem vsunul do reaktoru. Pak jsem se vydal ke vzduchovému uzávěru hlavního vchodu.

Šel jsem dlouho. Stanice byla z bezpečnostních důvodů vyhloubena pod poměrně velkým skalnatým výčnělkem a energetický reaktor, který jsme používali i na likvidaci odpadků, byl kvůli radiaci umístěn na opačné straně. Musel jsem skálu obejít. Při nízké gravitaci to nebyla jednoduchá procházka. Navíc ji komplikovaly chvějivé impulsy umělé přitažlivosti, které mne strhávaly ke stěnám stanice. Cesta mi tentokrát připadala nekonečná. Přemýšlel jsem o Martě. O tom, jak bude ráno hledat Pellota a my jí budeme oba tvrdit, že se jí nejspíš něco zdálo. Ale hlavně o tom, že pro ni musím někoho najít. Někoho, jako je Antal. Pracovitého, odvážného a pečlivého chlapa z Pásu.

Došel jsem k přednímu vchodu, sehnul se a zasunul kabel napáječe antény dálkového spojení zpět do konektoru.

"...Merkuron, hlaste se! Tady kontrolní stanoviště Barbarossa. Hlaste se!" zaburácelo mi v uších, až jsem zavrával.

"Tady Merkuron," ozval se okamžitě Antal. "Měli jsme závadu na anténě. Právě jsme ji opravili."

"Jsme rádi, že zase máte spojení. Cestou k nám se u vás měl zastavit nějaký Zemák. Před hodinou jsme vyhlásili poplach a hledáme ho. Zatím bez výsledku. Přistál u vás nebo ne?"

"Ne. Měli jsme poruchu, nic o něm nevíme."

"Jasný," zklamaně zahučel dispečer. "Tak díky. Konec."

"Konec, Frído," klidně uzavřel Antal a mně přešel po zádech mráz. Teprve teď jsem pochopil, že už není cesty zpět.

Znovu jsem se sehnul a vytáhl láhev vzpříčenou ve vnějších dveřích. Těžký plát kovu se hned dal do pohybu a zajel do těsnicí drážky. Zvedl jsem ruku k ovládacímu tlačítku, abych si otevřel, ale pak jsem se zarazil. S lahví, kterou jsem držel v ruce, nebylo něco v pořádku. Zdála se mi nějak lehká. Pomalu jsem ji obrátil před průzorem helmy a mé podezření se potvrdilo. Leskla se novotou, ale na plášti bylo razítko naší stanice s datem poslední kontroly a bylo půl roku staré!

Připomínám, že kyslíkové láhve se kontrolují a doplňují každých deset dní. Pravidelně se střídáme a nikdo z nás by si netroufl kontrolu odbýt, vždyť jde o život. Ale kde vůbec Pellot vzal naši láhev? Musel mu ji podstrčit Antal výměnou za jeho, to je jasné. Jenže kde se na naší stanici vzala tak nová a přitom tak dlouho neprověřovaná láhev? Před týdnem jsem je sám všechny kontroloval. Že bych špatně nastavil razítko? A že by Antal přehlédl datum?

Jistě ne.

Znamenalo to snad...

Ano, byla to Pellotova láhev. Razítko bylo varováním pro našince. Zemák by si ničeho nevšiml, ale člověk z Pásu byl zvyklý všechno kontrolovat. Ke mně nebo k Martě mluvilo datum na láhvi jasnou řečí.

Otevřel jsem na zkoušku ventil, i když jsem věděl, jak test dopadne. Z hrdla láhve se do vakua lenivě vyplazil proužek dýmu. Byla prázdná. Antal se postaral, aby ani hlt kyslíku nepřišel nazmar. Myslel opravdu na všechno.

Spokojeně jsem kývl hlavou a znovu si vzpomněl na Martu.

Nebude to lehké, ale takového muže pro ni musím najít!

ilustroval Jan Hora